

Woongroep “de Laak”

NIEUWSBRIEF

(eind april 2021)

1.Plannen voor de nabije toekomst.

Het einde van de donkere coronatunnel lijkt heel langzaam in zicht te komen.

Nu een steeds groter deel vooral van ouderen zoals wij,

langzamerhand 1 of zelfs 2 x gevaccineerd is, zijn de risico's fors verminderd en is enige versoepeling van de maatregelen mogelijk. Daarom stelt het bestuur u hiermee voor, op voorzichtige wijze het gezamenlijk koffiedrinken in de

Salon weer te hervatten.

Met voorzichtig bedoelen we:

Op maandag- en op woensdagmorgen voor **maximaal 6 personen per keer.**

We zullen in de salon **inschrijflijsten** neerleggen, waarop u zich van tevoren in kunt schrijven.

Is het lijstje ingevuld met 6 namen, dan betekent dat dus voor u: **jammer, volgende keer beter.**

De 1e keer zal zijn op **maandag 3 mei** om 10.00 uur.

De tweede keer is **woensdag 5 mei**

De betaling is weer gewoon met ons eigen bonnensysteem.

Gaandeweg zullen we het verloop evalueren en waar nodig bijstellen.

Wij zien er naar uit! U ook?

2. Over de indringers.

De laatste 10 à 14 dagen zijn er gelukkig geen signalen van indringers meer geweest.

A. De camerabeelden van de tijdelijke camera van de politie hebben wel een paar mensen in beeld gebracht, maar niet van personen die bij de wijkpolitie bekend zijn.

Zouden de diverse maatregelen om ons en onze spullen in veiligheid te brengen/houden, toch wat uitgewerkt hebben?

B. Eén van de dingen die we gedaan hebben om indringers buiten te houden, is het laten afsluiten van het balkonnetje (waar ze o.a. een vuurtje hebben gestookt). Dat balkonnetje is juist bedoeld en ingericht, om medebewoners die slecht ter been zijn, de kans te geven in rust te laten genieten van het zonnetje dat 's middags daar straalt.

Wilt u er gebruik van maken?

Dan is dat dus juist voor u/ons de bedoeling.

Wilt u er wel zorgvuldig mee omgaan en er voor zorgen dat het balkon na gebruik weer wordt afgesloten.

Dank u wel en geniet ervan!

3. Tegen diefstal en vernieling.

Het overleg met Portaal heeft opgeleverd dat er een deur zou worden geplaatst in de bergruimte beneden onder de trap waar we onze spullen veilig zouden kunnen plaatsen. Dat is onlangs ook gebeurd en de bestuursleden weten waar de sleutel is.

Onze kerstspullen, sneeuwschuivers en reserve-glazen bevinden zich in deze ruimte. Elly, Rob, Ria en Bert hebben de ruimte vorige week schoongemaakt, gesorteerd en ingericht.

4. Onze Jaarvergadering.

De enquête over de mogelijkheid een Jaarvergadering van de woongroep te houden via een Zoom-sessie heeft teleurstellend weinig reacties opgeleverd, dus daar zien we maar van af. De gunstige

ontwikkelingen op het vaccinatiefront maken echter, dat we hopen u binnenkort een schriftelijk voorstel te kunnen doen over een **Algemene Ledenvergadering in de maand juni**. Daar hoeft u uw agenda uiteraard nu nog niet vrij voor te maken, maar u krijgt zo spoedig mogelijk nader bericht.

5. Vergissing?

Op de tafel in de bestuurskamer (bij de Salon) hebben dikke kussens in plastic gelegen die horen bij de stoelen voor het balkonnetje.

Ze waren daar neergelegd in de periode dat we geplaagd werden door indringers met de bedoeling, dat ze zo niet ontvreemd konden worden. Misschien heeft iemand, doordat ze op de weggeeftafel lagen gedacht, dat ze daar dus lagen om weg te geven. Maar dat was **niet** de bedoeling. Integendeel, **we hebben ze hopelijk snel weer nodig**.

Als u er zich over ontfermd hebt, wilt u ze dan weer terugbrengen naar de bestuurskamer?

Dank voor zorg en medewerking.

Geef de appelmoes eens door.

Ooit sprak Toon Hermans, toen hij aanzat aan een banket:

Geef de appelmoes eens door.

Wij willen een nieuwe rubriek starten, waarin wij nader kennis maken met elkaar.

Vandaag is Rob van der Wel aan de beurt.

Ik ben geboren in Jutphaas, het huidige Nieuwegein. Vlak onder Utrecht. In het huis van mijn oma. En dat huis ligt dan weer in de wijk Hoograven, al tientallen jaren behorende bij Utrecht.

Vandaar dat ik mij toch wel sterk betrokken voel bij Utrecht.

Wat voor mij een grote rol speelde vanaf mijn jongste kinderjaren, was muziek. Mijn vader speelde prachtig piano en vanaf dat ik 8 was ben ik op pianoles gegaan. Ook zat ik op gymnastiek en later op voetballen. Mijn vader had op een zeker moment een eigen bedrijf in ons huis, waar hij mobiele reclame maakte. Eerder was hij etaleur en journalist geweest. Helaas gingen mijn ouders scheiden toen ik 14 was.

Mijn wereld veranderde volledig, maar gelukkig kon ik mijn school nog gewoon afmaken. Niet heel erg bijzonder, gewoon de ULO, maar toch..., ach ik had een diploma op zak.

Mijn buurman was destijds commissaris bij de gemeentepolitie in Utrecht en dat leek mij toch wel beter dan het verder gaan in de muziek, alhoewel ik een aanbod had gekregen om naar het conservatorium te gaan.

Ik was toen 18 en voelde mij sterk aangetrokken tot het politieagent worden. Vooral de omgang met mensen en het bieden van eventuele bijstand waren elementen die mij aanspraken.

Toen ik *nét* geen 21 was, kreeg ik een ongeluk waardoor mijn toekomst sterk bepaald zou worden. Mijn werk bij de politie stopte, tijdelijk kwam ik in dienst bij de meldkamer voor het ambulancevervoer in Utrecht, maar na ongeveer 10 jaar vond ik

mijn echte definitieve plek in de sociale zekerheid, waar ik ruim 30 jaar als buitendienstmedewerker heb kunnen werken. De laatste 3 jaren als reïntegratiecoach voor met name klanten met een arbeidshandicap.

Ik ben 2 keer getrouwd geweest en heb 4 kinderen. En 12 kleinkinderen...

Toen ik 60 werd moest ik met pensioen, waarna ik een tijd in Australië ben geweest. Daar ligt dan ook nog steeds mijn hart en mijn toekomst, tenminste als dromen uitkomen.

Eigenlijk puur toevallig ben ik in deze woongroep terecht gekomen. Ik kan wel zeggen dat de leden van deze woongroep mij een paar jaar geleden toen ik tijdelijk (onder andere door een echtscheiding) onder een enorme spanning leefde, geweldig hebben opgevangen. Daar ben ii die leden nog steeds dankbaar voor.

Een woongroep is voor mij eigenlijk als een tuin.

Ik voel me daarin thuis. Wat niet wil zeggen dat het niet kan regenen in die tuin. Maar vaker schijnt de zon en voel ik dankbaarheid dat ik deel uitmaak van een club mensen die stuk voor stuk het hart op de juiste plaats hebben. Ik ben ervan overtuigd dat straks, wanneer deze moeilijke periode met de Corona epidemie voorbij is, wij allemaal weer werkelijk lid zullen zijn van onze woongroep.

Rob van der Wel

Wie is de volgende schrijver of moeten we een vrijwilliger aanwijzen?

